

MÁNDY IVÁN

Talált tárgyak osztálya

Ott ültek sorban, sértődötten a félhomályban. Gubbasztottak, szorongtak. Vártak.

– Hogy a fene enne meg az egészet – fakadt ki egy öregasszonytárca. – Jövök a piacról, felszállok a negyvenhetesre, hát nem kiejt a zsebéből az a mamlasz Nusi? Hiába, nemsokára alulról szagolja az ibolyát. De amilyen smucig, üresen is magával vinne a deszkabálba. – Fogatlanul vihogott.

– Feltéve, hogy visszakerül hozzá – rosszmájúskodott az osztályvezető-helyettesi esernyő. Szárnya törötten lógott, nikkelezett sasfeje elhasználtan lötyögött. Szándékosan felejtették a villamoson, amikor elállt az eső.

A pengével felhasított pirosbőr kisasszony-váltáska finnyásan elhúzódott a lepcsés szájú buksza mellől. Panaszosan szipogott. Nem állhatta az avas bőrbe ivódott főzelékszagot.

– Istenem, hát szakított a vőlegényével Andrea... Lesírt róla, hogy bánata van... Ezt használta ki az a zsebmetsző... Így elbánni egy új retiküllel... Kifosztanak és eldobnak... És még ilyen népséget kell elviselnem... Micsoda mosdatlan beszéd!

– Hallja, maga talán azt hiszi, hogy mindenki parfümöt ereget? Azért, mert maga retikülnek mondja a ridikült?

– Pardon, a kisasszonynak van igaza! – vállalta gálánsan a döntőbíró szerepét az esernyő. – A retikül az retikül, és nem ridikül. A ridikül nevetséges – tette hozzá művelten.

– A parfüm pedig parfüm. – A váltáska bezárkózott nagy, rézgombos csatja mögött.

– Na, amíg maguk nyelvészkednek, én szundítok egyet – mondta ásítva egy fél pár férfikesztyű. Hüvelyk- és mutatóujja között szétnyílt a varrás. Mára már nem hasad tovább. Hacsak... Ha csak nem jár közbe valaki.

Egy gördeszka elvesztette a türelmét. Izgalmában ide-oda görgött a polcon.

– Csak már jönnének! – mondogatta kisleányosan sírós hangon.

– Kik jönnének értünk? Talán a hekusok? – torkolta le borízúen a kajlára nyúlt micisapka.

Hallgattak. Tényleg, kik jönnek értük?

– A sintérek? – mondta ki gondolatát egy zöld posztóval bélelt szájkosár.

– Az Ávó, uraim, az Ávó! – őszbajuszos hangja volt a viseltes vadászkalapnak.

Egymás szavába vágva szólalt meg a drapp kamásni, a drótkeretes szemüveg és a kopott kalocsni.

– Mehetünk Ukrajnába sáncot ásni.

– Bevagoníroznak és Nyugat felé visznek. Onnan, uraim, senki nem jön vissza. Ezek a feketeingesek nem tréfálnak.

– Naná, Nyugatra! Visznek ám Szibériába! – A kockás zsebkendő trombitálni kezdte a náthaindulót. Többen allergiásan tüsszögni kezdtek.

A filléres regény reménykedően rezgette könnyű szárnyait. Pedig elsárgultak már, körülvágatlan szélei betöredezték, mint az öreg éjjeli lepkéknek, melyekből oly sokat látott az olvasólámpa fénykörében.

– Talán benéz ide Mándy úr, és bevisz a Rádióba. Ott majd azt mondják neki: „Dobja fel ezt, Mándykám! Tele van csontig rágott poénnal.”

– Ugyan kérem. Mándy Iván ilyenkor egy presszóban ül, és a pincérlányok lábát nézegeti.

– Haza akarok menni! – sírta el magát egy gumimaci.

– Hé! Valaki! Nem látják, hogy csöpögök? – kiabálta egy papírba csavart bontott csirke. – Gyűjtőhely ez, vagy vesztőhely?

– Mind itt fogunk megrohadni – dörmögte egy banyaszatyor. Fonnyadt petrezselyem zöldje lógott ki puffadt száján.

– Nem tanácsos már ilyenkor kimerészkedni az utcára – fontoskodott az önmagába hajtogatott klottvászon könyökvédő. – Ne felejtsek el, hogy egykor ezen a helyen...

Kinyílt az ajtó, felkattintották a villanyt.

– Vidd haza a húst, mielőtt megromlik – hangzott egy bariton.

Friss női hang válaszolt.

– A többit már átnéztem. Kidobhatod mindet a kukába, úgyse jönnek értük. Újak érkeztek, kell a hely.

(Ferdítette: ALFÖLDY JENŐ)